

Οι προκλήσεις της Ελληνικής Δασοπονίας και η εναρμόνιση τους στο σύγχρονο Ευρωπαϊκό πλαίσιο

Δρ Νικόλαος Σ. Γρηγοριάδης
Αντιπρόεδρος ΕΔΕ & Αναπλ. Δασολόγος-Ερευνητής ΕΛΓΟ-
ΔΗΜΗΤΡΑ/ΙΔΕ Θεσ/νίκης

Αξιότιμοι προσκεκλημένοι,
αγαπητοί συνάδελφοι/-σες και φοιτητές,
Κυρίες και κύριοι,

Κατ' αρχήν σας ευχαριστώ θερμά για την σημερινή σας παρουσία. Επίσης ευχαριστίες επιθυμώ να εκφράσω προς την Οργανωτική Επιτροπή για την τιμή που έκανε στο πρόσωπο μου, αλλά και προς την ΕΔΕ, να είμαι ο κεντρικός ομιλητής αναπτύσσοντας το θέμα: **«Οι προκλήσεις της Ελληνικής Δασοπονίας και η εναρμόνιση τους στο σύγχρονο Ευρωπαϊκό πλαίσιο»**.

Η 21η Μαρτίου, πρώτη ημέρα της Άνοιξης στο βόρειο ημισφαίριο, καθιερώθηκε από τον Οργανισμό Τροφίμων και Γεωργίας (FAO) των Ηνωμένων Εθνών (ΟΗΕ) ως ημέρα ευαισθητοποίησης και προβληματισμού για τα δάση. Ως γνωστόν τα δασικά οικοσυστήματα αποτελούν τον κορμό των φυσικών χερσαίων οικοσυστημάτων του πλανήτη και κατ' επέκταση και της χώρας μας. Συνιστούν δηλαδή συστατικό στοιχείο του τοπίου και ταυτόχρονα «σπίτι» για τον άνθρωπο και για πολλά άλλα έμβια όντα. Επίσης επιτελούν πολλές και αλληλένδετες λειτουργίες - κοινωνικές, οικονομικές και περιβαλλοντικές - προσφέροντας θέσεις εργασίας, εισόδημα και πρώτες ύλες, ενώ μπορούν να αναπτυχθούν σ' αυτά μια σειρά από σημαντικές παραγωγικές δραστηριότητες. Προσφέρουν, όμως, και άλλες ανεκτίμητες υπηρεσίες που σχετίζονται με την προστασία του εδάφους, των υποδομών, τη ρύθμιση της διαίτας του γλυκού νερού, τη δασική αναψυχή, την εκπαίδευση, τη διατήρηση της βιοποικιλότητας και έχουν θετική προσφορά στην επερχόμενη κλιματική αλλαγή.

Όμως σήμερα τα δάση και η σύγχρονη Ελληνική Δασοπονία αντιμετωπίζουν πολλές προκλήσεις, άλλες μεγάλες και άλλες μικρότερες. Στη συνέχεια θα αναφερθώ στις έξι (6) πιο σημαντικές από αυτές.

- (1) Η πρώτη πρόκληση έχει σχέση με το πνεύμα της σημερινής γιορταστικής ημέρας και είναι η **ενημέρωση-ευαισθητοποίηση για τα δάση**.

Ενώ τα δάση και οι δασικές εκτάσεις καταλαμβάνουν το μισό της έκτασης της χώρας μας και διαθέτουν αξιοσημείωτα ποιοτικά χαρακτηριστικά, όπως μεγάλη δασική βιοποικιλότητα, παρ' όλα αυτά μέχρι σήμερα από το οργανόγραμμα της δασικής υπηρεσίας απουσιάζει ένα γραφείο ενημέρωσης-ευαισθητοποίησης. Έτσι οι συνάδελφοι που ενημερώνουν το κοινό, τα σχολεία κλπ το κάνουν πέρα από τα καθήκοντά τους, εθελοντικά και αυτοσχεδιάζοντας! Πώς είναι δυνατόν μια υπηρεσία με κατ' εξοχήν δημόσιο χαρακτήρα (65%) και με τεράστια περιβαλλοντική και κοινωνική προσφορά να υστερεί στον τομέα της ενημέρωσης? Μήπως το αποτέλεσμα δεν εμφανίζεται στην πολιτεία και στην κοινωνία μας ως έλλειμμα περιβαλλοντικής (δασικής) ευαισθησίας? Πως αλλιώς εξηγούνται τα κατά καιρούς εμφανιζόμενα δασοκτόνα νομοσχέδια ή το υψηλό ποσοστό (50%) των δασικών πυρκαγιών από αμέλεια ή από εμπρησμούς? Γιατί επικρατεί στη χώρα μας – ορεινή κατά τα άλλα - το πρότυπο «ήλιος- θάλασσα -παραλία»? Προφανώς η αποσπασματική και ασυντόνιστη προσπάθεια περιβαλλοντικής ενημέρωσης που γίνεται σε όλα τα επίπεδα πχ σχολεία, ΚΠΕ, φορείς διαχείρισης των ΠΠ, Κεντρική ΔΥ, και τις ΜΚΟ φαίνεται ότι δεν αρκεί.

Ασφαλώς η έλλειψη της περιβαλλοντικής ευαισθησίας για τα δάση αποδίδεται εν μέρει στην μη αποτιμημένη προσφορά τους σε υπηρεσίες και αγαθά δηλ. την «αθέατη» πλευρά των δασών. Έτσι, αν ζητούσαμε να ζωγραφίσει κάποιος – οποιασδήποτε ηλικίας - το δάσος είναι πολύ πιθανό ότι θα το αποτύπωνε με μια σειρά από δένδρα χωρίς την πολυπλοκότητα που τα διακρίνει και φυσικά χωρίς τις περιβαλλοντικές υπηρεσίες του! Η περιβαλλοντική ευαισθησία σε μια κοινωνία εκφράζεται μέσα από το αξιακό της υπόβαθρο και από τις προτεραιότητες που αυτή θέτει κάθε φορά. Στη σύγχρονη ανθρωποκεντρική κοινωνία μας, όπου τα δένδρα δεν ψηφίζουν και οι οικονομικοί δείκτες φαίνεται να έχουν την προτίμηση μας, δικαιολογείται η υστέρηση της γνώσης και της ευαισθησίας σε τέτοια ζητήματα. Να, λοιπόν, ένα σημείο από το οποίο θα πρέπει να αρχίσει η μεταρρύθμιση της Δασικής Υπηρεσίας.

- (2) Η δεύτερη πρόκληση αναφέρεται στην **προστασία των δασικών εδαφών από διάβρωση και στην υδρονομική τους λειτουργία**. Πρόκειται για θεμελιώδεις, αλλά «αθέατες» υπηρεσίες, οι οποίες ολοένα και περισσότερο αναγνωρίζονται.

Από την αρχαιότητα ο Όμηρος στην Ιλιάδα και ο Πλάτωνας στον «Κριτία» κάνουν σχετικές αναφορές για την αποδάσωση και την υποβάθμιση του αρχαίου τοπίου. Τα δάση, ως ανοικτά συστήματα, δέχονται συνεχείς επιδράσεις από τον άνθρωπο και κατά συνέπεια

αλόγιστες επεμβάσεις που τα υποβαθμίζουν. Η Ελλάδα λόγω του ορεινού της χαρακτήρα, - 50% της έκτασης με κλίσεις πάνω από 10% - του μεσογειακού κλίματος (ραγδαιότητα βροχοπτώσεων) δεν προστατεύεται επαρκώς από το δάσος με αποτέλεσμα έντονες διαβρώσεις των εδαφών της. Οι παραπάνω κατά άλλα φυσικές διαδικασίες σε συνδιασμό με την μεγάλη πίεση που ασκείται από τον άνθρωπο επάνω στους εδαφοϋδατικούς πόρους αποτελούν τις κύριες αιτίες της υποβάθμισης και της ερημοποίησης στην χώρα μας. Είναι γνωστό ότι μεγάλο μέρος της χώρας μας (34%) έχει ήδη ερημοποιηθεί ή απειλείται σοβαρά. 750 χείμαρροι συνεχίζουν το καταστροφικό τους έργο σε υποδομές – ορισμένες φορές ακόμη και με ανθρώπινα θύματα - διαβρώνοντας την ενδοχώρα και παρασέρνοντας στη θάλασσα κάθε χρόνο τόνους γόνιμης γης (86.000.000 m³/έτος) στο μέγεθος ενός κυκλαδίτικου νησιού! Ο Πρόεδρος Ρούσβελτ (1937) είχε πει ότι «Το έθνος που καταστρέφει τα εδάφη του αυτοκαταστρέφεται».

Η ερημοποίηση ως η καταστροφή του βιολογικού δυναμικού της γης, αποτελεί υποβάθμιση των φυσικών μας οικοσυστημάτων κάτω από τη συνδυασμένη πίεση του δυσμενούς μεσογειακού μας κλίματος καθώς και της υπερεκμετάλλευσης. Οι βασικές αιτίες που οδηγούν στην ερημοποίηση δασικών εδαφών είναι η αποψίλωση και η υποβάθμιση των δασών και δασικών εκτάσεων εξ αιτίας κυρίως των υπερκαρπώσεων και των δασικών πυρκαγιών. Σύμφωνα με τις στατιστικές οι δασικές πυρκαγιές τις τελευταίες δεκαετίες έχουν τετραπλασιασθεί (520.000 στρέμματα/χρόνο στη δεκαετία 1986-1995). Όταν η συχνότητα πυρκαγιών στις ίδιες εκτάσεις είναι μεγάλη και αυτές συνοδεύονται από βόσκηση, η καταστροφή είναι ανεπανόρθωτη για το έδαφος και τη βλάστηση.

Η υποβάθμιση των δασικών μας πόρων συνεπάγεται απώλεια της βιοποικιλότητας, μείωση της παραγωγικότητας του εδάφους, μεταβολή των τοπικών κλιματικών συνθηκών, μείωση της διαθεσιμότητας του γλυκού νερού, αύξηση της συχνότητας και του μεγέθους των πλημμυρών στις χαμηλότερες περιοχές, πρόσχωση των φραγμάτων, μείωση του αγροτικού εισοδήματος, εγκατάλειψη της γης, μετανάστευση του πληθυσμού και κατά συνέπεια δημογραφική κατάρρευση. Είναι μέγιστη ανάγκη να βρεθεί μια ισορροπία ανάμεσα στις ανθρώπινες ανάγκες και τις ασκούμενες πιέσεις στους εδαφικούς και υδάτινους πόρους. Αυτό είναι απόλυτα αναγκαίο για την προστασία του δασικού περιβάλλοντος και την αειφορία, για την εξασφάλιση των αναγκών όχι μόνο των παρούσων γενεών, αλλά και των επερχομένων. Στα χέρια του ανθρώπου εναπόκειται η επιτυχής αντιμετώπιση του φαινομένου της

υποβάθμισης των εδαφοϋδατικών μας πόρων, διαφορετικά το μέλλον διαγράφεται ζοφερό για τις μέλλουσες γενιές.

- (3) Μια άλλη μεγάλη πρόκληση που έχουν να αντιμετωπίσουν τα δάση είναι η κλιματική αλλαγή. Πρόκειται για μια καινούρια απειλή αλλά και για μια νέα διάσταση των περιβαλλοντικών ωφελειών των δασικών οικοσυστημάτων στην σύγχρονη ανθρωπότητα.

Στη διάρκεια του περασμένου αιώνα το κλίμα της γης άλλαξε και θα συνεχίσει να αλλάζει προς το χειρότερο απειλώντας την ανθρωπότητα και τον πλανήτη. Η σημερινή κλιματική αλλαγή οφείλεται στην αύξηση της συγκέντρωσης των αερίων του θερμοκηπίου στην ατμόσφαιρα, ως αποτέλεσμα των ανθρώπινων δραστηριοτήτων, όπως η καύση ορυκτών πόρων και η αποδάσωση. Κατά τη διάρκεια των 10.000 χρόνων, από το τέλος της τελευταίας παγετώδους περιόδου και μέχρι την βιομηχανική περίοδο, οι φυσικές πηγές CO₂ ήταν σε ισορροπία με τις φυσικές αποθήκες (260-280 ppm κατά όγκο). Σύγχρονες μετρήσεις καταγράφουν μεγάλη αύξηση της συγκέντρωσης CO₂ στην ατμόσφαιρα (390 ppm το 2010) αποτυπώνοντας έτσι το πρόβλημα. Μέχρι τον 19^ο αιώνα, οι ανθρωπογενείς εκπομπές CO₂ προέρχονταν κυρίως από την αποδάσωση στις εύκρατες περιοχές του πλανήτη (Ευρώπη και βόρεια Αμερική) κατά τη μετατροπή τους σε γεωργικές καλλιέργειες. Έκτοτε, το ισοζύγιο των εκπομπών άλλαξε, καθώς άρχισε η χρήση των ορυκτών καυσίμων, η αποδάσωση στις εύκρατες περιοχές μειώθηκε μεν, αλλά αυξήθηκε στις τροπικές. Σε κάθε περίπτωση τα δάση αποδείχθηκαν ότι αποτελούν την «κρυφή αποθήκη» του άνθρακα (της τάξης των 1-2 Gt). Περίπου το 50% των χερσαίων αποθεμάτων άνθρακα του πλανήτη βρίσκεται στα δασικά οικοσυστήματα (80% υπέργεια και περίπου 40% υπόγεια), ενώ το περισσότερο από το υπόλοιπο βρίσκεται στους τυρφώνες και στους υγρότοπους. Τα δάση όμως μπορεί να λειτουργούν είτε ως αποθήκη (χοάνη), είτε ως πηγή άνθρακα, ανάλογα με το ισοζύγιο μεταξύ απορροφήσεων άνθρακα (φωτοσύνθεση) και των εκπομπών (αναπνοή, αποσύνθεση, καύση ή απομάκρυνση μέσω των καρπώσεων δηλ. υλοτομιών).

Οι κλιματική αλλαγή επηρεάζουν άμεσα ή έμμεσα την αύξηση και την παραγωγικότητα των δασών: άμεσα λόγω των αλλαγών στο ατμοσφαιρικό διοξείδιο του άνθρακα και το κλίμα και έμμεσα μέσω πολύπλοκων αλληλεπιδράσεων στα δασικά οικοσυστήματα. Η κλιματική αλλαγή θα αλλάξει πιθανώς τη συχνότητα και την ένταση των δασικών διαταραχών, συμπεριλαμβανομένων των πυρκαγιών, καταιγίδων, έξαρση προσβολών από έντομα, και την εμφάνιση ξενικών (εισβολέων) ειδών. Η αλλαγή του κλίματος είναι πιθανό να επιδεινώσει τα

προβλήματα που ήδη αντιμετωπίζουν τα δάση από τις υπάρχουσες πιέσεις στις χρήσεις γης και την ατμοσφαιρική ρύπανση. Επίσης το κλίμα θα επηρεάσει τη δομή και τη λειτουργία των δασικών οικοσυστημάτων και θα παίξει σημαντικό ρόλο στην υγεία τους. Αναμένεται επίσης να υπάρξει μια μετατόπιση ειδών και δασικών οικοτόπων μέχρι και εξαφανίσεις ορισμένων από αυτά που βρίσκονται στα δασοόρια πχ τυρφώνες, σημύδα, ερυθρέλατη και δασική πεύκη στα βόρεια σύνορα της χώρα μας. Έτσι περιοχές με μεγάλη ποικιλομορφία μπορεί να γίνουν πιο πτωχές στο μέλλον. Η αύξηση της θερμοκρασίας θα μπορούσε επίσης να μετατοπίσει το γεωγραφικό εύρος ορισμένων ειδών ή οικοτόπων προς τα βόρεια ή προς μεγαλύτερα υψόμετρα. Σε υψηλότερα μελλοντικά επίπεδα του CO₂ θα μπορούσαν να επωφεληθούν τα δάση με ικανοποιητικά κατακρημνίσματα και εύφορα εδάφη όπως είναι κάποιες ορεινές περιοχές. Ωστόσο, η αύξηση του CO₂ μπορεί να μην είναι τόσο αποτελεσματική στην ευνόηση της ανάπτυξης δηλ. σε πεδινά και άγονα, όπου το διαθέσιμο νερό είναι περιορισμένο. Επίσης αύξηση της θερμοκρασίας θα μπορούσε να αυξήσει την επιμήκυνση της αυξητικής περιόδου. Η αλλαγή του κλίματος είναι πιθανό να αυξήσει τον κίνδυνο ξηρασίας σε ορισμένες περιοχές και τον κίνδυνο των ακραίων βροχοπτώσεων και πλημμυρών σε άλλες. Αυξημένες θερμοκρασίες θα μεταβάλλουν το χρόνο που λιώνουν τα χιόνια, επηρεάζοντας την εποχιακή διαθεσιμότητα του νερού.

Η διαχείριση των δασών και η δασοπονία, μπορούν να συμβάλλουν στους στόχους μετριασμού της κλιματικής αλλαγής, επιβραδύνοντας τη συσσώρευση CO₂ στην ατμόσφαιρα. Το 50% περίπου της ξηρής βιομάζας των δασών είναι άνθρακας ο οποίος προέρχεται από την ατμόσφαιρα και το μεγαλύτερο μέρος του οποίου θα επιστρέψει, αργά ή γρήγορα, πάλι σε αυτή. Τα **μέτρα στον δασικό τομέα** ενδείκνυνται γιατί α) τα δάση έχουν σημαντικό δυναμικό δέσμευσης και αποθήκευσης άνθρακα, β) η ίδρυση και η αποκατάσταση των δασών είναι δοκιμασμένη μέθοδος και γ) ότι το κόστος των μέτρων στον δασικό τομέα είναι σχετικά μικρό. Επίσης, η χρήση των δασών ως αποθήκες άνθρακα εξυπηρετεί και άλλους περιβαλλοντικούς σκοπούς όπως η προστασία της βιοποικιλότητας, του εδάφους και των υδατικών πόρων.

Το Ευρωπαϊκό Υπουργικό Συμβούλιο (Περιβάλλοντος) για την Ατμοσφαιρική Ρύπανση και την Κλιματική Αλλαγή (1989), κατέληξε σε μια κοινή δήλωση, αποτελώντας έτσι την **πρώτη διακρατική συμφωνία** ειδικά για την αντιμετώπιση της κλιματικής αλλαγής. Μέσα από την παραπάνω συμφωνία συνυπολογίζονται οι εκπομπές και οι απορροφήσεις από τις δραστηριότητες **Δάσωση, Αναδάσωση και Αποδάσωση** από το 1990 και μετά, δίνοντας έτσι τη δυνατότητα τα

κράτη-μέλη να αυξήσουν τις δασώσεις/αναδασώσεις και να μειώσουν τις αποδασώσεις για την επίτευξη του στόχου τους. Εδώ θα πρέπει να αναφερθούν και ορισμένες επιφυλάξεις, όπως ότι οι χερσαίες αποθήκες, όπως τα δάση είναι σημαντικές, αλλά προσωρινές αποθήκες άνθρακα. Επίσης, ότι οι δασικές αποθήκες προσφέρουν τεράστιες δυνατότητες στις κυβερνήσεις για αλλοιώσεις των στοιχείων και ότι ο διαχωρισμός μεταξύ των φυσικών φαινομένων και των ανθρώπινων δράσεων παραμένει ένα από τα πιο δύσκολα θέματα. Σύμφωνα με αυτήν την τελευταία απογραφή (LULUCF) του 2005 εκτιμήθηκε ότι η απορρόφηση/αποθήκευση άνθρακα ανέρχεται σε περίπου 2,2-3,3 Mt eq CO₂ το χρόνο, για την περίοδο 1990-2010, το οποίο αντιστοιχεί στο 2-3% περίπου των συνολικών ανθρωπογενών εκπομπών της Ελλάδας. Η απορρόφηση αυτή οφείλεται κατά 2/3 περίπου στον δασικό τομέα (αύξηση της βιομάζας των δασών), και κατά 1/3 περίπου στον γεωργικό τομέα (αύξηση των δενδρωδών καλλιεργειών). Για να μπορέσουμε, ωστόσο, να έχουμε μια καλή εκτίμηση του ισοζυγίου του άνθρακα στη χώρα μας και να καλυφθούν τα σημαντικά κενά της απογραφής, θα πρέπει να αναπτυχθεί ένα αξιόπιστο σύστημα παρακολούθησης των δασών στο πλαίσιο μιας σύγχρονης και διευρυμένης Εθνικής Απογραφής Δασών, η οποία θα πρέπει να επεκταθεί και να καλύπτει σύγχρονες ανάγκες (αποθέματα άνθρακα, αλλαγές χρήσεων γης, υγεία των δασών κά).

(4) Η παραγωγική ανασυγκρότηση των δασών με έμφαση την αειφορική τους διαχείριση αποτελεί από παλιά μια πρόκληση με στόχο την ενσωμάτωση σύγχρονων απαιτήσεων (πχ βιοποικιλότητα) και μεγιστοποίηση της συμβολής στην οικονομία, την απασχόληση και το περιβάλλον.

Συνηθίζεται να λέμε ότι η κλασική Ελλάδα υπήρξε το λίκνο του δυτικού πολιτισμού και το τίμημα γι' αυτό υπήρξε η υποβάθμιση των φυσικών μας πόρων με έμφαση τον δασικό μας πλούτο. Στα χρόνια που ακολούθησαν οι περιπέτειες που βίωσε η χώρα μας επιδείνωσαν την υποβάθμιση του φυσικού (δασικού) μας περιβάλλοντος με ιδιαίτερη αναφορά στις κρίσιμες στιγμές του έθνους, όπως ήταν οι επαναστάσεις, οι καταστροφές και φυσικά οι οικονομικές κρίσεις, όπως αυτή που βιώνουμε στις μέρες μας. Σε αυτή λοιπόν τη δύσκολη οικονομική συγκυρία και ο κλάδος μας μόνος του, αλλά και σε συνεργασία με τους άλλους, θα πρέπει να καταβάλλει τη μέγιστη δυνατή προσπάθεια, ώστε να συμβάλλει ουσιαστικά στην έξοδο της χώρας από την κρίση. Αυτό βέβαια θα πρέπει να γίνει μέσα από την άσκηση μιας **αειφόρου και πολυλειτουργικής Δασοπονίας** στη βάση πάντοτε του γνωστού τρίπτυχου (της αειφόρου ανάπτυξης): κοινωνία-οικονομία-περιβάλλον.

Στο πλαίσιο αυτό θα πρέπει να συνδυαστούν ισόρροπα και ιεραρχημένα κατά περιοχή, οι κύριες λειτουργίες των δασών οι οποίες είναι:

- Η παραγωγική και κοινωνικοοικονομική λειτουργία,
- Η προστατευτική & υδρονομική λειτουργία,
- Η λειτουργία του ενδιαιτήματος & της διατήρησης της δασικής βιοποικιλότητας,
- Η λειτουργία της δασικής αναψυχής και της υγιεινής,
- Η λειτουργία της περιβαλλοντικής εκπαίδευσης-ευαισθητοποίησης.

Τα δάση και η δασοπονία είναι γνωστό ότι αποτελούν πηγή διαφόρων προσδοκιών, συχνά αντικρουόμενων μεταξύ των **δύο κύριων πυλώνων της** που είναι η **παραγωγική αξιοποίηση (εκμετάλλευσης) και η προστασία τους**. Συχνά, λοιπόν, το βασικό διακύβευμα της δασικής διαχείρισης είναι ο συνδυασμός αυτής της αντινομίας. Ο σύγχρονος ρόλος των δασών και της δημόσιας δασοπονίας στην αντιμετώπιση της οικονομικής κρίσης διαφαίνεται σημαντικός, αφού δάση και οι δασικές εκτάσεις της χώρας μας καλύπτουν περίπου το μισό (49%) της επικράτειας με τα 2/3 αυτών να ανήκουν στο δημόσιο. Δυστυχώς οι πιστώσεις προς τη δασοπονία δεν ξεπερνούν το 0,35% του κρατικού προϋπολογισμού παρά το γεγονός ότι η δασοπονία ως πρωτογενής τομέας της οικονομίας μας διαθέτει σημαντική προστιθέμενη αξία και μπορεί να συμβάλλει αποφασιστικά στο πρόβλημα της ανθρωπιστικής και οικονομικής κρίσης. Ιδιαίτερα κάτω από τις τρέχουσες συνθήκες το ελληνικό δάσος καλείται να έχει και πάλι “επιβιωτικό” και ταυτόχρονα «αναπτυξιακό» χαρακτήρα. Σε αυτή την περίπτωση το δάσος και οι διαχειριστές του - με πρωταγωνιστή τη δασική υπηρεσία – καλούνται να δώσουν έξυπνες και αποδοτικές λύσεις οι οποίες να διασφαλίζουν πρώτον τη διατήρησή του και δεύτερον να προσφέρουν στον ελληνικό λαό το μέγιστο της προσφοράς του σε εγχώρια δασικά προϊόντα και υπηρεσίες. Πώς μπορεί όμως να γίνει αυτό όταν γνωρίζουμε για τη μείωση της ξυλοπαραγωγής - μετά από το έτος 2008 – και όταν αυτή αποδίδεται κυρίως στην απουσία διαχείρισης των δασών (65%!)? Υπάρχουν δυνατότητες βελτίωσης ταυτόχρονα της ποιότητας και της αξίας των παραγόμενων δασικών προϊόντων, καθώς και της διεύρυνσης της παραγωγικής βάσης προς νέες κατευθύνσεις πχ αξιοποίηση της ξυλώδους βιομάζας για ενεργειακούς και άλλους σκοπούς, της απόληψης μη ξυλωδών προϊόντων (μανιτάρια, κάστανα, τρούφες, κράνα, αρωματικά και φαρμακευτικά φυτά, μέλι κ.α.), της απόληψης βοσκήσιμης ύλης κυρίως από τις δασικές εκτάσεις και των παροχής υπηρεσιών πχ δασική αναψυχή, ορεινός τουρισμός κá. Εκτιμάται ότι η οικονομική αξία των δασικών αγαθών, τα οποία δεν αποτιμώνται και δε

συμπεριλαμβάνονται σήμερα στο ΑΕΠ της χώρας, είναι πολλαπλάσια της αξίας της μέχρι σήμερα εκτιμώμενης δασικής παραγωγής.

Υπάρχουν σημαντικές πτυχές της **πράσινης ανάπτυξης** οι οποίες μπορούν να προωθηθούν μέσω της δασοπονίας, με ταυτόχρονη προστασία του φυσικού περιβάλλοντος. Αποθήκευση άνθρακα, μείωση εκπομπών, που προκαλούν το φαινόμενο του θερμοκηπίου, και συμμετοχή της δασοπονίας στη νέα αγορά «εμπορίου ρύπων», συμβολή στους τομείς των ανανεώσιμων πηγών ενέργειας (βιομάζα, νερό-υδατοπτώσεις κá), φυσικά ανανεώσιμα και βιολογικά προϊόντα, συνδρομή στη βελτίωση της ποιότητας ζωής (εκπαίδευση, αναψυχή και υγεία), συνδρομή στη διατήρηση των γενετικών πόρων, της δασικής βιοποικιλότητας και της φυσικής μας κληρονομιάς συνολικότερα. Τα παραπάνω ανοίγουν νέους ορίζοντες στον τομέα της **πράσινης οικονομίας και του πράσινου μάρκετινγκ**, στα οποία τα δασικά προϊόντα και οι υπηρεσίες θα πρέπει να παίξουν σημαντικό ρόλο. Τέλος είναι άξιες λόγου οι υπάρχουσες δυνατότητες προώθησης **συστημάτων πιστοποίησης** της αειφορικής δασικής διαχείρισης και της σήμανσης των παραγόμενων δασικών προϊόντων άρα άνοιγμα σε νέες αγορές, αλλά και προώθηση μιας καλύτερης εικόνας για τη διαχείριση που ασκείται στα δάση μας.

Είναι, λοιπόν, ευθύνη μας να ευνοήσουμε και να διατηρήσουμε ένα υγιές δάσος για τις μελλοντικές γενιές, συμβάλλοντας ταυτόχρονα θετικά στις προσφερόμενες υπηρεσίες, όπως: η συσσώρευση του άνθρακα, η υδρολογικός κύκλος, η προστασία του εδάφους, η υγεία και η προστασία του πληθυσμού και των υποδομών, το εισόδημα και η απασχόληση, οι ψυχαγωγικές και πολιτιστικές αξίες. Για την πραγματοποίηση των παραπάνω στόχων, υπάρχει μόνο ένας τρόπος, εκείνος της **εφαρμογής των αρχών της «φυσικής δασοκομίας»**, δηλ. εκείνης που βασίζεται κυρίως σε βιολογικές αρχές και ακολούθως σε κοινωνικο-οικονομικά και τεχνικά κριτήρια.

(5) Μια άλλη σύγχρονη πρόκληση για τα δάση μας είναι ότι αποτελούν **ενδιαίτημα για πολλά είδη της άγριας ζωής, γνωστής και ως δασικής βιοποικιλότητας**, με σημαντική εκπροσώπηση στο Ευρωπαϊκό οικολογικό δίκτυο, το γνωστό δίκτυο ΦΥΣΗ2000 (ή Natura2000).

Η γνώση μας για την ποικιλότητα της ελληνικής πανίδας ξεκινά από τον Αριστοτέλη, ο οποίος πριν από 2.300 χρόνια, στο έργο του «Των περί τα ζώα ιστοριών» περιγράφει περίπου 600 ζωικά είδη. Ασφαλώς η

σύγχρονη πρόκληση «δάση και άγρια ζωή» αναφέρεται στην ποιότητα των δασικών οικοσυστημάτων της χώρας μας ως ενδιαίτημα της άγριας ζωής. Είναι άραγε τα ελληνικά δάση ακόμη ζωντανά? δηλ. φιλοξενούν ακόμη τέτοια πανίδα που να δικαιολογούν τη μοναδική μας βιογεωγραφική θέση στη Ευρώπη? Πόσο καλά εναρμονίζονται σήμερα η προστασία της άγριας ζωής και η διαχείριση των δασών κυρίως από τη Δασική Υπηρεσία με την ασκούμενη θηραματοπονία? Εφαρμόζονται άραγε στο κυνήγι οι κλασικές αρχές της αειφορίας, όταν είναι γνωστό ότι αφαιρούμε από τα δάση μας ζώα (θηράματα) χωρίς προηγουμένως να γνωρίζουμε το βιοτικό κεφάλαιο! Είναι οι προστατευόμενες δασικές περιοχές «παράδεισος» για τα ζώα που ενδιαίτουν εκεί? Αποτελούν οι δασικές ΠΠ της χώρας μας χώρους έμπνευσης και καλλιτεχνικής δημιουργίας? Πόσο καλά εξοπλισμένα με κατάλληλες υποδομές είναι τα δάση αυτά? Τα παραπάνω ερωτήματα απευθύνονται τόσο προς όλους τους αρμόδιους φορείς όσο και σ' εμάς ξεχωριστά ως πολίτες. Είναι καιρός πια να γίνουμε **διαχειριστές του δάσους με την ολιστική έννοια** στηριζόμενοι σε σύγχρονα διαχειριστικά σχέδια για το δασικό οικοσύστημα!

Είναι γνωστό πια στη γηραιά ήπειρο ότι ο στόχος του 2010 για τη διακοπή της απώλειας της βιοποικιλότητας συνολικά δεν έχει επιτευχθεί, παρά κάποιες μεγάλες επιτυχίες, όπως είναι η συγκρότηση του μεγαλύτερου παγκοσμίως δικτύου προστατευόμενων περιοχών, του γνωστού δικτύου Natura 2000. Οι ηγέτες της ΕΕ έθεσαν ένα **νέο Όραμα για τη βιοποικιλότητα του 2050** καθώς επίσης έναν **Πρωταρχικό στόχο για το 2020** που είναι η «ανάσχεση της απώλειας βιοποικιλότητας και της υποβάθμισης των οικοσυστημικών υπηρεσιών στην Ευρώπη...». Από βιολογικής άποψης, τα δάση αποτελούν τα πιο ποικίλα χερσαία οικοσυστήματα. Η Ελλάδα, αναλογικά με το μέγεθός της, χαρακτηρίζεται από ιδιαίτερα υψηλά επίπεδα ποικιλότητας ζωικών ειδών, καθώς επίσης και από μεγάλο αριθμό ενδημικών. Εξάλλου, η Βαλκανική Χερσόνησος και ειδικότερα η Ελλάδα αποτέλεσε «καταφύγιο» ειδών κατά την τελευταία παγετώδη περίοδο. Στους παραπάνω παράγοντες πρέπει να προστεθούν και οι επιρροές από τη μακράιωνη δραστηριότητα του ανθρώπου. Τα περισσότερα άγρια θηλαστικά στην Ελλάδα αποτελούν τμήμα της δασικής πανίδας, και συνήθως όταν μιλάμε για μελέτη, προστασία και διαχείριση τους αναφερόμαστε σε χαρακτηριστικά είδη μεγάλων σαρκοφάγων, όπως η *αρκούδα*, ο *λύκος*, ο *λύγκας*, ή μεγάλων φυτοφάγων θηλαστικών, όπως ο *αγριόχοιρος*, *ελάφι* και *ζαρκάδι*. Μάλιστα, σύμφωνα με το Κόκκινο Βιβλίο των Απειλούμενων Ζώων της Ελλάδας, τα περισσότερα από αυτά εντάσσονται σε κάποια **Κατηγορία Κινδύνου**, με αποκορύφωμα τον *λύγκα* και το *ελάφι* ως «Κρισίμως Κινδυνεύοντα» με εξαφάνιση. Ιδιαίτερη αναφορά πρέπει να γίνει στις νυχτερίδες, για αρκετά είδη των οποίων τα δασικά

οικοσυστήματα αποτελούν βασικούς χώρους αναζήτησης τροφής. Για τα είδη αυτά η μείωση των δένδρων μεγάλης ηλικίας και γενικότερα των ώριμων δασών είναι η κυριότερη απειλή. Η σύνθεση και η κατανομή της ορνιθοπανίδας στα ελληνικά δάση εξαρτάται από τον τύπο του δάσους, από ζωογεωγραφικούς παράγοντες, καθώς και από την εποχή. Συνολικά, από τα 348 είδη πτηνών που καταγράφονται τακτικά στην Ελλάδα, τουλάχιστον 118 (ποσοστό 34%) είναι δασικά είδη και κατά το μάλλον ή ήττον εξαρτώνται από τα δάση της χώρας μας (τουλάχιστον 16 αναπαράγονται στα ελληνικά δάση). Επίσης τυπικά δασικά είδη είναι οι *δρυοκολάπτες* και στα ελληνικά δάση καταγράφηκαν δέκα από τα έντεκα είδη αυτής της οικογένειας που υπάρχουν στην Ευρώπη. Τα πλατύφυλλα φυλλοβόλα δάση έχουν τη μεγαλύτερη ποικιλία ειδών πουλιών και ερπετών. Αντίθετα, τα δάση κωνοφόρων, και ιδιαίτερα στα μεγαλύτερα υψόμετρα, είναι λιγότερο πλούσια σε είδη και με πιο αραιούς πληθυσμούς. Ορισμένα πευκοδάση σε νησιά παρουσιάζουν εξαιρετικό ενδιαφέρον για σπάνια είδη, για παράδειγμα τα πευκοδάση της Λέσβου αποτελούν τη μοναδική περιοχή αναπαραγωγής στη χώρα μας και το δυτικότερο όριο εξάπλωσης του τουρκοτσιποανάκου. Επίσης από ζωογεωγραφική άποψη τα ορεινά δάση της Ροδόπης παρουσιάζουν μοναδικό ενδιαφέρον για πολλά είδη της ορνιθοπανίδας, μιας και αποτελούν το νοτιότερο όριο εξάπλωσης αρκετών ειδών, όπως ο *αγριόκουρκος*, η *δασόκοτα* και η *σπουργιτόγλαυκα*, ενώ αποτελούν από τις ελάχιστες περιοχές στην Ελλάδα όπου φωλιάζει ο *καρυοθραύστης*, ο *χιονοκότσυφας* και η *βουνοπαπαδίτσα*.

Οι απειλές για τη δασική πανίδα είναι πολλές και ποικίλες με προεξάρχουσα τον κατακερματισμό των φυσικών περιοχών λόγω ανθρωπογενών επεμβάσεων. Υπάρχουν πολλές μελέτες που περιγράφουν τις αρνητικές επιπτώσεις του κατακερματισμού των ενδιαιτημάτων σε διάφορες ομάδες ζωικών ειδών όπως πουλιά, ερπετά, αμφίβια και ασπόνδυλα. Στατιστικές δείχνουν ότι ο αριθμός των ειδών μειώνεται σημαντικά όταν το 80% του αρχικού ενδιαιτήματος έχει απωλεσθεί και τα υπολειπόμενα ενδιαιτήματα υπόκεινται σταδιακά σε αυξανόμενη απομόνωση. Το ακριβές «κατώφλι» (threshold) του βαθμού κατακερματισμού, πέραν του οποίου αρχίζουν να γίνονται εμφανείς οι αρνητικές επιπτώσεις σε ένα είδος, εξαρτάται από την κινητικότητα του είδους, τις συγκεκριμένες χωρικές απαιτήσεις του, καθώς και από τη χωρική κατανομή των ενδιαιτημάτων. Έτσι μεγάλα θηλαστικά, όπως η *αρκούδα* και ο *λύκος*, εξαρτώνται από την ύπαρξη σχετικά μεγάλων και αδιατάρακτων εκτάσεων κατάλληλου ενδιαιτήματος, με αποτέλεσμα να απειλούνται από τον κατακερματισμό που προκαλούν σε αυτές τις περιοχές έργα όπως η κατασκευή μεγάλων οδικών αξόνων. Αξίζει να σημειωθεί ότι απομονωμένοι πληθυσμοί έχουν μεγαλύτερο κίνδυνο

εξαφάνισης, εξαιτίας γενετικών παραμέτρων όπως είναι η μείωση ή/και απώλεια γενετικής βιοποικιλότητας. Συνεπώς, είναι ιδιαίτερα σημαντική η διατήρηση συνδετικών ζωνών (corridors) για τη διατήρηση της επικοινωνίας των υποπληθυσμών μεταξύ τους και της λειτουργικότητας των δασικών οικοσυστημάτων δηλ. των δασών και των δασικών εκτάσεων.

Η θήρα υπό πολύ συγκεκριμένες προϋποθέσεις θα μπορούσε να αποτελέσει διαχειριστικό εργαλείο του δασικού και να συνυπάρξει με άλλες χρήσεις στα φυσικά οικοσυστήματα, προσφέροντας επιπλέον οφέλη. Από την άλλη πλευρά, η έλλειψη σχετικών απογραφών, σωστής ενημέρωσης-κυνηγετικής παιδείας και η ελλιπής φύλαξη-έλεγχος μπορούν να οδηγήσουν στην υπερθήρευση, αλλά και σε έμμεσες επιπτώσεις, όπως π.χ. όχληση σε άλλα είδη της άγριας πανίδας. Το κυνήγι στη χώρα μας είναι αρκετά δημοφιλής δραστηριότητα (κατά μέσο όρο το έτος 200.000 κυνηγετικές άδειες στη δεκαετία 1999-2008). Τουλάχιστον δύο από τα πέντε είδη θηρεύσιμων θηλαστικών είναι δασικά, ενώ από τα 32 θηρεύσιμα είδη πτηνών, τουλάχιστον δέκα ζουν σε δάση. Η καταγραφή των ειδών που εντοπίζονται τραυματισμένα ή νεκρά από τα κέντρα περίθαλψης της άγριας πανίδας θα μπορούσε να αποτελέσει έναν δείκτη (αρνητικό) της υφιστάμενης κατάστασης. Μια ιδιαίτερη περίπτωση είναι η χρήση παράνομων μέσων εξόντωσης (π.χ. δηλητηριασμένα δολώματα) για την εξόντωση ειδών της δασικής πανίδας, όπως τα σαρκοφάγα (αρκούδα, λύκος, τσακάλι, αλεπού κ.ά.), εξαιτίας των ζημιών που προκαλούν στην αγροτική οικονομία και στα θηραματικά είδη. Η καλύτερη ενημέρωση των κυνηγών αλλά και ο έλεγχος από τις δασικές υπηρεσίες και την ομοσπονδιακή θηροφυλακή των κυνηγετικών οργανώσεων, ενδεχομένως να περιορίσουν το πρόβλημα της λαθροθηρίας στα ελληνικά δάση. Επίσης θα πρέπει να αποφεύγεται ο εμπλουτισμός από εκτροφές ειδών (κυρίως θηραματικών) που παρουσιάζουν μειωμένη γενετική ποικιλότητα ως αποτέλεσμα έντονης ομομιξίας. Τέλος οι πυρκαγιές επηρεάζουν την πανίδα με έναν σύνθετο τρόπο, που εξαρτάται από τα επηρεαζόμενα είδη, την ένταση της φωτιάς και τον αριθμό και τη διάταξη καμένων και άκαυτων χωροψηφίδων.

Η διαχείριση της άγριας πανίδας (wildlife management) είναι η εφαρμογή επιστημονικά τεκμηριωμένων μέτρων για την ικανοποίηση των αναγκών της. Γνωστά παραδείγματα διαχείρισης ειδών της πανίδας στην Ελλάδα αποτελούν οι προσπάθειες διατήρησης απειλούμενων αρπακτικών πουλιών (μαυρόγυπας, γυπαετός κ.ά.) και μεγάλων σαρκοφάγων (αρκούδα και λύκος). Σημαντική παράμετρος της διαχείρισης είναι η συστηματική παρακολούθηση (monitoring). Είναι

κοινά αποδεκτό, τα τελευταία χρόνια, ότι οι υφιστάμενες προδιαγραφές εκπόνησης δασικών διαχειριστικών μελετών χρειάζονται εναρμόνιση σύμφωνα με τις παραπάνω απαιτήσεις, παράλληλα με την σύνταξη των Ειδικών Διαχειριστικών Σχεδίων, έτσι ώστε να αποτελέσουν κάποτε σύγχρονα εργαλεία διαχείρισης του δάσους με την ολιστική του προσέγγιση.

- (6) Μια άλλη – η τελευταία - πρόκληση που αντιμετωπίζει η σύγχρονη Ελληνική Δασοπονία είναι η ανάγκη **εκσυγχρονισμού των διοικητικών και νομοθετικών της θεσμών και η εναρμόνισή τους με το Κοινοτικό πλαίσιο.**

Η δασική νομοθεσία παραμένει μέχρι σήμερα δαιδαλώδης και αναποτελεσματική, ενώ χρειάζεται επείγοντως επικαιροποίηση και κωδικοποίηση. Οι επιμέρους διατάξεις της δασικής νομοθεσίας εμφανίζουν πολλές αδυναμίες, επικαλύψεις, και αντιφάσεις, οι οποίες σε ορισμένες περιπτώσεις περιορίζουν την ασφάλεια δικαίου και την αποτελεσματική εφαρμογή των ρυθμίσεων. Επιπλέον, στο δαιδαλώδες πλαίσιο της δασικής νομοθεσίας, προστίθενται οι ερμηνείες της νομολογίας, των γνωμοδοτήσεων του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και η ελλειμματική ενσωμάτωση του κοινοτικού δικαίου που ρυθμίζει περιβαλλοντικά ζητήματα. Ακραίες περιπτώσεις αποτελούν οι παλινδρομήσεις της δασικής νομοθεσίας ακόμη και στον ορισμό του δάσους και των δασικών εκτάσεων παρά το θετικό γεγονός της άμεσης προστασίας τους από ίδιο το Σύνταγμα.

Ως αιτίες του κακού μπορεί να αναφερθούν η πολυνομοθεσία – 6 βασικοί νόμοι τα πρώτα 186 έτη (μέχρι το 1979) και 11 ακολούθως (μέχρι σήμερα) – η άλλοτε δυσκαμψία της δασικής υπηρεσίας, η ανυπαρξία κοινής στρατηγικής για τα δάση στην Ευρώπη, η υποχρεωτική ενσωμάτωση του Ευρωπαϊκού περιβαλλοντικού δικαίου χωρίς τις αναγκαίες προσαρμογές π.χ. νομοθεσία για τις προστατευόμενες εκτάσεις (δίκτυο ΦΥΣΗ2000), ρυθμίσεις για τα βοσκοτόπια κλπ. Τέλος ως μη ξεχνάμε τους αποσπασματικούς νόμους όπως οι τελευταίες νομοθετικές ρυθμίσεις οι οποίες καταστρατηγούν την προστασία των δασών και δασικών εκτάσεων, η μη κύρωση δασικών χαρτών, η απουσία Δασολογίου, η χρονίζουσα ανασυγκρότηση της Δασικής Διοίκησης, ο κατακερματισμός των δασικών υπηρεσιών - μέχρι πριν από λίγο σε τρία υπουργεία (ΥΠΕΚΑ, ΥΠ.ΕΣ., ΥΠΑΑΤ) -, οι παλιές και ακατάλληλες δομές της δασικής διοίκησης, οι συχνές εξωτερικές παρεμβάσεις, η διασπορά ευθυνών και ο κατακερματισμός αρμοδιοτήτων διαχείρισης και προστασίας δασών, είναι μερικά φαινόμενα που καθιστούν αδύνατη την αποτελεσματική άσκηση δασικής διοίκησης και πολιτικής και οδηγούν στην αναποτελεσματική διαχείριση και ελλιπή προστασία των δασών.

Στην Ευρωπαϊκή Ένωση, η διαμόρφωση των δασικών πολιτικών είναι αρμοδιότητα των κρατών μελών στο πλαίσιο ενός σαφώς καθορισμένου πλαισίου κεκτημένων δικαιωμάτων ιδιοκτησίας με μακρά ιστορία των εθνικών και περιφερειακών νόμων και κανονισμών που βασίζονται σε μακροπρόθεσμο σχεδιασμό. Εδώ πρέπει να ομολογήσουμε τις ιδιαιτερότητες και τις σημαντικές διαφορές της ελληνικής με την Ευρωπαϊκή δασοπονία: διαφορές στο ιδιοκτησιακό, στους πόρους, τη διάρθρωση, τη διαχείριση και τη χρήση των δασών μεταξύ των διαφόρων περιφερειών. Παρά το γεγονός ότι οι Συνθήκες της Ευρωπαϊκής Ένωσης δεν προβλέπουν μια **Κοινή δασική πολιτική**, υπάρχει μια μακρά ιστορία μέτρων της ΕΕ που υποστηρίζουν ορισμένες δράσεις που αφορούν τα δάση, σε συντονισμό με τα κράτη μέλη, κυρίως μέσω της **Μόνιμης Δασικής Επιτροπής**. Η **στρατηγική της ΕΕ για τα δάση που εγκρίθηκε το 1998**, προβάλλει ως γενικές αρχές της, **την αρχή της αειφόρου δασικής διαχείρισης** και τον **πολυλειτουργικό τους ρόλο**. Επίσης η διαχείριση, συντήρηση και αειφόρος ανάπτυξη των δασών αποτελούν ζωτικής σημασίας θέματα για τις υπάρχουσες **κοινές πολιτικές**, όπως η ΚΑΠ και οι πολιτικές αγροτικής ανάπτυξης, περιβάλλοντος, εμπορίου, εγχώριας αγοράς, έρευνας, βιομηχανίας, αναπτυξιακής συνεργασίας και ενέργειας.

Στόχος της νέας δασικής στρατηγικής της ΕΕ είναι η διαμόρφωση μιας **βιοοικονομίας** που βασίζεται στις ανανεώσιμες πρώτες ύλες με μια ολιστική προσέγγιση και μια απόπειρα βελτίωσης του συντονισμού στον τομέα των δασών. Για να επιτευχθούν οι στόχοι τα κράτη μέλη καλούνται να προγραμματίσουν και εφαρμόσουν κατάλληλα μέτρα υπέρ των δασών. Τα σημαντικότερα μέτρα που αφορούν ειδικά τα δάση, αφορούν τις επενδύσεις στην ανάπτυξη των δασών και τη βελτίωση της βιωσιμότητας των δασών (αναδάσωση, δημιουργία αγροδασικών συστημάτων), την πρόληψη και αποκατάσταση των ζημιών στα δάση (πυρκαϊές, φυσικές καταστροφές), τη βελτίωση της επαναδημιουργίας και της περιβαλλοντικής αξίας των δασικών οικοσυστημάτων, τις επενδύσεις στις δασικές τεχνικές και την μεταποίηση, την μεταφορά και την διάθεση στο εμπόριο των δασικών προϊόντων, καθώς και των δασικών, περιβαλλοντικών και κλιματικών υπηρεσιών. Τα κράτη μέλη θα πρέπει να έχουν προετοιμάσει το νέο πρόγραμμά τους για την ανάπτυξη της υπαίθρου και να επιλέξουν τα δασικά μέτρα που θα θέσουν σε εφαρμογή. Αλήθεια πού βρίσκεται το δικό μας Στρατηγικό Σχέδιο για τα Δάση?

Ειδικότερα η παρούσα Ευρωπαϊκή στρατηγική (Ευρώπη 2020) αποσκοπεί στην αντιστροφή της απώλειας βιοποικιλότητας και της υποβάθμισης των οικοσυστημάτων στην Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΕ) μέχρι το 2020, θέτοντας τους παρακάτω 6 (έξι) στόχους προτεραιότητας .

Ειδικός στόχος 1: διατήρηση και αποκατάσταση της φύσης (οδηγίες για «τα πουλιά» και «τα ενδιαιτήματα»).

Ειδικός στόχος 2: διατήρηση και βελτίωση των οικοσυστημάτων και των υπηρεσιών που παρέχουν (αποκατάσταση του 15 % των υποβαθμισμένων οικοσυστημάτων μέχρι το 2020 και η επίτευξη της προσέγγισης «μηδενική καθαρή απώλεια» για τα οικοσυστήματα και τις υπηρεσίες που παρέχουν μέχρι το 2015)

Ειδικός στόχος 3: διασφάλιση της αειφορίας της δασοκομίας και της γεωργίας (Μεγιστοποίηση των καλλιεργούμενων εκτάσεων – σε όλο το φάσμα των βοσκοτόπων, αρόσιμων γαιών και μόνιμων καλλιεργειών – οι οποίες υπάγονται σε μέτρα σχετιζόμενα με τη βιοποικιλότητα, μέχρι το 2020. Εφαρμογή σχεδίων δασικής διαχείρισης που διασφαλίζουν αειφόρο δασική διαχείριση).

Ειδικός στόχος 4: εξασφάλιση αειφόρου χρήσης των αλιευτικών πόρων (επίτευξη Μέγιστης Βιώσιμης Απόδοσης (ΜΒΑ) μέχρι το 2015).

Ειδικός στόχος 5: καταπολέμηση των χωροκατακτητικών (εισβολέων) ξένων ειδών (τα είδη αποτελούν πραγματική απειλή για τη βιοποικιλότητα της ΕΕ)

Ειδικός στόχος 6: αντιμετώπιση της παγκόσμιας κρίσης της βιοποικιλότητας (εκπληρώνοντας τις υποχρεώσεις που ανέλαβε η χώρα μας κατά τη 10η διάσκεψη των μερών (CdP10) της σύμβασης των Ηνωμένων Εθνών).

Σε πανευρωπαϊκό επίπεδο η κύρια πολιτική πρωτοβουλία για τα δάση παραμένει το «**Δάση της Ευρώπης**» (**Forest Europe**). Επί του παρόντος διεξάγονται συζητήσεις για μια νομικά δεσμευτική συμφωνία σχετικά με τη βιώσιμη διαχείριση και χρήση των δασών. Η χώρα μας θα πρέπει να συμμετέχει ενεργά στους παραπάνω θεσμούς και πρωτοβουλίες ενόψει των ιδιαιτεροτήτων αλλά και των προκλήσεων που αντιμετωπίζουν τα δάση μέσα στη χώρα και έξω απ' αυτή.

Τέλος εύχομαι η χώρα μου, βιώνοντας μια κρίση και όντας μπροστά σε κρίσιμες μεταρρυθμίσεις και για τα δασικά θέματα «να δει το δάσος και να παραβλέψει το δέντρο». Σας ευχαριστώ θερμά για την προσοχή σας!